

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/ajaveeb/rp/ | TALLINNA REALKOOLI AJALEHT

Seekordses lehes:

E-õpilaspilet on
Reaali poole teel
(lk 3, 4)

Kas te teate, kes
on Kaie Jõe?
(lk 6-7)

12. klass on
koolist läinud!
(lk 8)

Uurimistöö taak
(lk 9)

Meedia rüpes
(lk 12)

Kultuurisüst!
(lk 13,14)

Sõna on
Väikesel majal
(lk 15)

14. korda toimunud missivõistlus Kesklinna Kaunitar valis välja G5 ehk Tallinna 21. kooli, Reaalkooli, Prantsuse Lütseumi, Inglise Kolledži ning Gustav Adolfi gümnaasiumi kaunima neiu. Kesklinna kauneimaks osutus meie oma Reaalkooli Marie Anett Meier 10. c klassist, esimeseks printsessiks Brigitte Susanne Hunt (21. keskkool) ja teiseks printsessiks ja publiku favoriidiks valiti ka meie oma Lotta Hiie 10. a klassist. Palju õnne meie kenadele neidudele!

“Kui enne tähtaega hakkasid ilmuma üksikud teated lõpetatud tööst stiilis “Jee-jee, uurimistöö valmis!” oli domineerivaks mõtteks kuulutaja kägistamine või mingil muul moel vägivallatsemine. Siis tõmbusin heaga suhtlusvõrgustikest eemale, ühtlasi vältisin selleteemalisi vestlusi. Mõistsin oma raevu sisust (mis ma ikka tühja vihastan), püüdsin vähendada vihaseks tegevate ja tegutsesin omaette edasi.”

- Egle Tannenberg
uurimistöö kõrvalnähtudest

(lk 9)

Hei-hopsti, Reaalipere!

Etskae, tundub, et kevad on aprilliga ka meie õuele tulnud: aina näeb tüdrukuid kooli peal ringi jooksmas seelikusabade lehvides ja poiste silm särab kui Reaali sõrmuspäikselaigus. Aega võttis, aga asja sai: lumi sulas ja taevas viskas endalt pilvekasuka, et meid UV-kiirtega pommitada, I-M-E-L-I-N-E. Aprill oli ka üks tegus kuu reaalikatele: 11. klass lõpetas oma närvirakkude hävitamise ehk uurimistööd said valmis. Reaali poisid võtsid ette raske teekonna riigikaitselagrisse, et olla esirindel, kui Läti ründab. Toimus meedialaager, kus lustisid 10. klassi meesesindus ja abiturientid jätsid hüvasti Reaali ruumidega - kõigist neist tegemistest jutustab teile ka käesolev Reaali Poiss, vaja vaid teda edasi lapata. Kuigi gümnaasium jääb nüüd ühe lennu võrra vaesemaks ja mõned teist kurvastavad, hoidke pea püsti ja nägu naerul! Söökla- ja puhveti-järjekorrad ju lühenevad!

Kaunist kevadet,

Ode Liis

Mis teoksil?

23. aprillil toimus võimlas Reaali Ramm 2012: otsiti tugevaimat Reaalkooli poissi. Võidukaks osutus 127. lend. Reaali ramm 2012 on Hans Sokk (127A), teise koha vääriline on Andri Jääger (127C) ning kolmanda koha pälvis Hans Vellama (127B). Loodetavasti kujuneb sellest üritusest Reaalkooli spordiaasta tippsündmus.

Eelmise aasta Kesklinna kaunitar Heidi Tiik sai kuu alguses hakkama fantastiliste G5 missivalimistega, kus kauneimatest kauneimaks peeti taaskord Reaali näkki Marie-Anett Meier'it (129C). Publiku lemmiku ja II printsessi tiitli pälvis Lotta Hiie (129A). Sügav kummardus Heidi ja tema abiliste ees, kes tulid välja väga uuenduslike valgustus- ja dekoratsioonilahendustega.

27. aprillil toimub Sõpruse kinos G5 Filmigala: noored rikuvad klasikat, kus esilinastusele tulevad G5 koolide gümnaasiumilendude lühivilmid, mis ainekult saanud Eesti filmiklassikast. Tegemist on austusavaldusega Eesti filmi 100. sünnipäevale ning võimalusega näidata oma näitleja-, režissööri- ja monteerijameisterlikkust. Jõulufilmide põhjal hinnates meie õpilastel potentsiaali on. Ja kui veel neli kooli sinna juurde liita, töötab tulla väärt elamus.

Kevad ja soojad ilmad toovad G5 vahendusel mai lõpuks meie staadionile kirbuturu, kus võimalik osta-müüa-kaubelda oma kappi seisma jäänud riiete ja muu säärasega. Täpsem informatsioon saabub peagi.

Ilu- ja jõunumbrite kõrvalt on REK vahepeal ka ajusid ragistanud. Seda lausa mitmel rindel. 19. aprillil saatsime topeltdelegatsiooni SINA korraldatud Eesti Noorte Mõttetalgutele, kus arutati ühiskonnas aktuaalseid probleeme ning võimalikke lahendusi. Päev varem kogunesid Tudengimajas need noored, kel plaan taas Tallinna Õpilasesindusele elu sisse puhuda. Tegemist on organisatsiooniga, mille tulevateks eesmärkideks saavad olema suhtlus kohaliku omavalitsusega, õpilasesinduste võrgustiku arendamine Tallinnas, ühiste ürituste korraldamine ning eesti ja vene noorte lõimumine. Esimesel kohtumisel vaieldi loodava organisatsiooni struktuuri ja sisu üle. Suve jooksul pannakse paika ka põhikiri.

Mis puutub REKi aasta lõppu, siis abiturientina pean tõdema, et tänasel tutipäeva varahommikul on mul koolis jäänud veel käia täpselt kaks päeva. Muidugi on siis ju veel eksamid ja konsultatsioonid, aga tihedalt ja igapäevaselt koolieluga kokku enam ei puutu. Oma volitused annan üle ühele juhatause liikmeist. Aasta REKi presidendina on möödunud nagu kiirrong Tokyos, nagu ei jõudnudki õieti aknast sisse vaadata, aga päevikut sirvides leiab sealt ikka omajagu tegusid. Täna siiralt REKi mõnusa seltskonna ja entusiastlike tegude eest.

ANNA-HELENA SAARSO, 12.B

Abistav suur vend või jälgiv ja paranoiline Suur Vend?

Mina, ilmselt nagu ka enamik teisi reaalikaid, sain elektroonilise õpilaspileti tulekust teada koolimeili lugedes ning ausalt öelda oli tegemist parajalt negatiivse üllatusega. Olles inimene, kes oma privaatsuse pärast muretsseb ja kes kõikvõimalikesse jälgimisvahenditesse suhtub suure skepsisega, tekitas uudis minus pahameelt. Aga olgem realistid ning ärgem kujutage oma arvamust emotsioonidel, aga ratsionaalsel arutelul.

Just ratsionaalne arutelu on see, mis uue õpilaspileti tulekul on täielikult puudunud. Võib-olla REKis on õpilaspilet pikemat aega teema olnud ja see teema otsast lõpuni läbi arutatud, aga miks saavad õpilased sellest teada alles peale otsuse langetamist? Olgu, õpilaste arvamusest mitte hoolimine on pigem üldine koolisüsteemi puudujääk ja antud küsimuses midagi ei muuda. Minu kolm probleemi on rünnak privaatsuse pihta, kogu projekti otstarbekus ning keerukus edukaks elluviimiseks.

Kõigepealt privaatsusest. Kui e-kirjas toodi välja neli põhjust, miks uus õpilaspilet kasutusele võetakse, siis privaatsuse probleem tekib neist ühest: kooli sisse- ja väljapääsemise juures. Kui selle eesmärk on tagada ainult see, et kõigest reaalkooli õpilastel oleks võimalus kooli pääseda, siis omab see ainult turvalisust suurendavat eesmärki, aga tingituna informatsiooni puudusest on olnud kuulujutte, et kaardiga salvestatakse andmebaasi sinu kooli saabumise

ja väljumise ajad. Antud informatsioon ei ole aga koolile vajalik. Kas õpilasi hakatakse hilinevise eest karistama? Hakatakse uurima, kes söögivahetunnil Solarises käib? Milleks koolile see informatsioon? Ning kes omab ligipääsu neile andmetele ja on minul õigus neid andmeid (enda kohta) näha? Olgu, Reaalkoolis on nagunii kõikjal üleväl kaamerad, mis on tunduvalt otsesem privaatsuse rikkumine ja keegi selle üle ei nurise, harjume ka kiipidega ära. Pealegi peab ju tunnistama, et koolil on õigus oma õpilaste kooli sisenemist ja väljumist kooli ajal kontrollida.

Teine küsimus, mis mul kohe-selt kerkis, on uue õpilaspileti otstarbekus. Koolisöökla õpilaspiletiga tasumine ning raamatukogust laenutamise võimalus on suurepäraseks ideed. Sellega kaasnevad mugavused on väikesed, aga siiski mõistetavad (kolme kaardi asemel on vaja ühte). Küllap saab reaalkool ka kerkivate (kindlasti kerkivad) tehniliste probleemidega hakkama. Kuid probleemne on taaskord kooli sisse- ja väljapääsu aspekt. Olen aktiivne osaline Reaalkooli bridžiringis ning meie kooli bridžiringis käib hulk teiste koolide õpilasi. Kui kooli pääseb aga ainult õpilaspiletiga, kas tähendab see seda, et keegi peab iga inimese saabumise (ja ka lahkumise) korral neli korrust jooksuma?

Olgu, leitakse sellele lahendus, aga lahendamata jääb kolmas probleem. Kuidas kõik ellu viiakse? Alustades juba sellest, et olen

kohutavalt kehva mäluiga igasuguste kaartide paiknemise osas enda rõivastuses, siis on äärmiselt tõenäoline, et on päevi, mil mul kooli saabudes kaart puudub. Kas tähendab see seda, et ma kooli ei pääse (jess!) või siis seda, et saan põhjusega puudumise (koolimaja ju minu sisenemist ei registreerinud). Olgu, seon kaardi endale paelaga kaela külge, et see kunagi minust ei eemalduks, saan ka sellega hakkama. Kuid kuidas tagatakse, et kõik inimesed oma õpilaspiletit kooli sisenedes ja väljudes kasutavad? Ühesõnaga, kas ja kuidas sunnitakse õpilasi ka tegelikult oma õpilaspiletit kasutama (kui see jääb praktikas vabatahtlikuks, siis probleemid kaovad, kuid seda koos mõningate boonustega)?

Jah, elektroonilised õpilaspiletid on ka teistes koolides kasutust leidnud ja seda täiesti rahuldava eduga, kuid kas reaalkool peab alati GAGi eeskuju jälgima? Mina olen siamaani kurvastusega vaadanud nende koolide peale, kus inimesi ei usaldata ja kogu nende liikumine masinates salvestatakse. Olen olnud isegi uhke, et reaalkool selliste tobedustega ei tegele ning oma õpilasi usaldab, aga kahjuks on ajad muutunud ja liikumisruumi jääb vähemaks. Kui uus õpilaspilet oleks vabatahtlik, siis poleks mul millegi üle nuriseda, aga artiklis mainitud põhjustel olen sunnitud uuele õpilaspiletile vastu olema. Õnneks pean uue õpilaspiletiga ainult ühe aasta elama.

SANDER UDAM, 11.C

E-õpilaspiletid hüved ja pahed

Praegune õpilaspilet on kõigile tuntud papitükk, mis kaotab oma ilusa vormi kiirelt, ning millele tuleb pidevalt pilti tagasi liimida. Järgmine aasta tuleb Reaali aga e-õpilaspilet: ID-kaardi sarnane, aga koolile kohandatud. Kindel on see, et ta tuleb - mis temaga kaasa tulevad, ei ole veel kindel. Esmased prioriteedid on aga raamatukogukaardi funktsiooni lisamine ning sööklakaardi tekitamine, et õpilaspiletit saaks kasutada kui krediitkaarti - ebavajalikuks muutuksid tüütud toidutalongid gümnaasiumis ning päevapraega ei peaks sularahas arveldama. Pikemaajaline eesmärk on aga see, et kaardiga registreerida õpilaste, töötajate ja külaliste sisenemised ja väljumised koolimajast.

Kindel on see, et järgmine aasta läheb õpilaspilet elektrooniliseks.

Pille-Riin: „See on põhimõtteliselt hea idee, et papitükk kaob, ja asemele tuleb midagi püsivat.“

Liis: „Mulle meeldib. Jaa. Mina ütlen jaa.“

Evelin: „Selle e-õpilaspileti vastu mul otseselt midagi pole.“

Järgmiseks aastaks võivad nad sellele juurde panna sööklaskasutuse ja raamatukogukaardi võimaluse.

Evelin: „Raamatukogus seda kaarti praegu niikuinii väga ei kasutata, küsitakse ju lihtsalt nime, enamikul seda kaasas polegi, seal oleks hea. Ja sööklas ei peaks sööklataid kogu aeg kontrollima, et oh, kas sul ikka on see tempel peal... kindlasti oleks mugavam.“

Pille-Riin: „See osa on väga hea, oleks mugavam küll.“

Pikaajalisem eesmärk oleks kiipkaardisüsteem, kus kõik sisenemised ja väljumised registreeritaks.

Pille-Riin: „Vahel pean ma päeva keskel koolist ära minema, näiteks siis, kui kehaline on Kalevis või kui pean arsti juurde minema ja siis ei pea sellest ju kohe direktor teadma - hakatakse küsima, et kus sa täpselt käisid ja miks sa täpselt nii kaua olid.“

Andri: „Ei, noh, selles mõttes, et ma tean seda potentsiaali, aga mulle ei meeldi see. Ühesõnaga, minu jaoks tundub see nagu liiga ahistav. Nagu mingi mees käiks kogu aeg järel ja vaataks sind.“

Evelin: „Ma ei tea, minu meelest see kiipkaardi asi ei ole privaatsuse rikkumine... Pealegi, kui on mingi hädaolukord, tuletõrjeõppus või midagi, siis on näha, kes on koolis ja nii edasi.“

Andreas: „Uhhh... jube. Ei. No lihtsalt... ei. Ei tahaks sellist asja.“

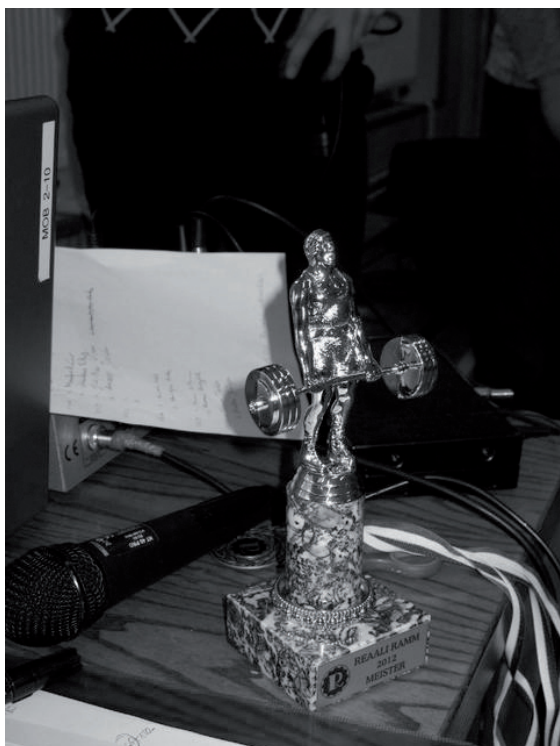
Liis: „Mulle meeldib see idee, turvalisus ja kõik. No et näiteks kui mõni suvaline mees tuleb... üldse, mingid võõrad ei tule kooli sisse – (ei juhtu nii) nagu siin kunagi oli, kui ühelt õpilaselt läpakas ära varastati...“

Pille-Riin: „Kusjuures algklassides oleks see veel eriti hull - eriti praegusel ajal on seal normaalne iga vahe-tundides õues käia ja siis ei pea ju igaüks kõiki jälgima.“

ELINA KUKK, 9.B

Gustav Adolfi Gümnaasiumi õpilase kommentaar elektroonilistest õpilaspiletitest:

Välisukse juures on see koht, kus kaart läbi lüüa. Vahel on päris nõme, kui kontrollitakse, kas kõik kaardi läbi lõövad, kuna tavaliselt hoitakse teistele ust lahti, sest on lihtsam niimoodi, kui lasta kõigil kaarti läbi lüüa – see võtab ju ka aega. Ja kuna väiksematel klassidel on ka see süsteem ja mõned on käinud väiksest peale koolis, siis need pildid ei muutu ja on päris naljakas näha sööklas inimeste pilte, kui näidatakse ekraanil, kas söögi- raha on makstud või ei. Sööklas ongi siis ka nii, et saab kindlalt kontrollida, kas on söögi- raha makstud või ei, mingit vingerdamist ei ole. Kaardi kaotamine on halb lugu: ma kaotasin korra kaardi ja siis pidin kogu aeg kellegagi koos liikuma ühest majast teise (GAGis on kaks maja, milles mõlemas tunnid toimuvad), kuna muidu ei saanud sisse. Uue kaardi tegemine oli kallis ka. Ega see muidu halb süsteem ole, vahetevahel pisut tüütu sellega jamada, aga see on harjumise asi.

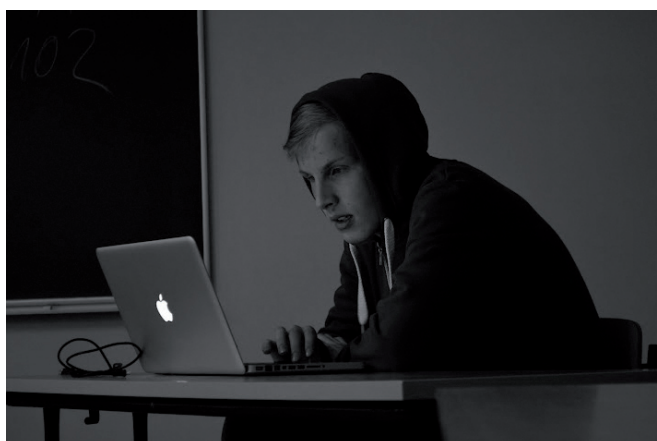

Vasemal rammumehe karikas, paremal rammumehed ise. TRK GALERII

23. aprillil toimus Georg Lurichi sünniaastapäeva puhul võistlus **Reaali Ramm**. Nagu kõik teavad, kes on kunagi Reaalika mõ-

olli Georg Lurich elukutseline maadleja ja need on ju teadupoolest väga tugevad ning Reali Rammgi korraldati selleks, et välja selgitada Reali mitmekülgseim rammumees. Kavas olid bench press (rinnalt surumine), rinnalt kordussurumine 60 kg kangiga, jõutõmme ja jõurada (farmer walk, sangpomm, raskuste transport). Reali rammumeheks osutus Hans Sokk 12. a klassist. Palju õnne ja kuigi neid pole vaja soovida, jõudu ja jaksu ka edaspidises!

12. aprillil toimus **Reaalis Teaduspäev**, mille raames käidi gümnasistidele loenguid pidamas eri alade kohta: oli loenguid Andruste valesti tegemiste kohta, kvantfüüsikast, uurimistöö koostamisest (*oh joy!*), teadlaste elust, religioonist ja paljudest muudest aladest. Nagu alato, oli Teaduspäev tore vaheldus tavatundidele ja tundus, et kõik jäid oma valitud tundidega rahule. Hiljem toimus aulas teaduspäeva aktus, kus käis muljetamas hiljuti akadeemikuks nimetatud Jakob Kübarsepp. Pärast aktust toimus sööklas direktori vastuvõtt, kus olümpiaadidel hästi esinenud said nautida imelist torti. Kui mitte muu nimel, siis selle tordi pärast tasub küll pingutada olümpiaadidel.

Pildid meedia-laagrist: vasakul artikli (vt lk 12!) autor Robert Parelo, all filmimiseks vajalik kraana.

HEINO PÄRN

Kaie Jõe - naine P

Koolisekretär on inimene, kellega õpilased väga palju kokku ei puutu, seega ei osanud ka meie enne intervjuud arvata, milline inimene on Kaie Jõe. Intervjuud tehes selgus, et sekretäritooli taga istub huvitav inimene, kes üllatas meid oma sõbralikkuse ja hea-tujulisusega.

Millist tähtsust omistate tööle oma elus?

Muidugi oleks hea, kui töö oleks ainult hobi, aga töö on ikkagi selleks, et ära elada. Töö on ka tegelemine erialaga, mis meeldib. Siia majja tulin ma tööle uudishimust, ma tahtsin näha, milline on elu Reaalkoolis.

Kõrvalvaatajale tundub sekretäritöö rahuliku laua taga istumise-na. Kuidas tegelikult on?

(Naerab ja küsib, mis on üldse rahulik.) Paberid tõesti ei tule kallale. Täiesti oleneb päevast, rahulikkus on suhteline mõiste. On päevi, kus saab oma töösse süveneda, näiteks infosüsteeme täita, aga on ka päevi, kus käib nii palju inimesi, et ei jõua kriipsugi teha. Kui on külalised majas või mõni üritus toimumas, tuleb sellega tegeleda.

Milline on üldse sekretäritöö, millised rolle täidab tööpäeva jooksul suure kooli sekretär?

Sekretäritöö on seinast seina töö. Suures osas oleneb sellest, kus sekretär töötab. Siin majas on minu ülesanneteks dokumentatsiooni koostamine, personalihaldus ja siis jooksev infovahetus: telefonid, meilid, konkreetsed inimesed. Ning ka külaliste vastuvõtmine.

Millistel ametikohtadel olete enne töötanud? Miks tulite tööle Tallinna Reaalkooli?

Ma olengi ainult koolisekretärina töötanud: peale tehnikumi lõpetamist töötasin 15 aastat Keila-Joa Sanatoorses Internaatkoolis. Siia tulin uudishimust. Samal ajal kui otsustasin lõpetada seal majas töötamise, otsiti siia kooli sekretäri. Mõtlesin, et prooviks - tahaks näha, mida eliitkool endast kujutab. Nüüd ma olen siin 5 aastat seda näinud.

Mida olite enne Reaalkoolist kuulnud, kuidas on arvamus aja jooksul muutunud?

Kuidas nüüd öelda. Loomulikult kõiksugu asju lugedes ja kuuldes tekib igäühel omaette arvamus, et eliitkoolid on midagi erilist ja mitte

lihtsalt eriilist vaid pigem midagi, mis tava-kooliga justkui kokku ei käi. Siin töötades sai aga väga ruttu selgeks, et kool põhiolemuselt ikka sama, nõudmised võib-olla natuke erinevad tava-koolist. Tõesti saab öelda, et siin on nõudmised nii õppetöös kui kõiges muus ikka natuke suuremad kui mujal. Aga kool on ikkagi kool ja õpilased on õpilased. Selles mõttes pole koolidel vahet.

Mil määral Te õpilaste ja õpetajatega suhtlete?

Õpilaste ja õpetajatega suhtlemine käib jooks-

valt. Õpilastega puutun vähem kokku, rohkem nendega, kes lähevad välismaale. Kindlasti on õpilasi, keda ma nende kooliaja jooksul kordagi ei näe, kui neil just direktori juurde asja pole. Õpetajatega igapäevaselt - ma olen siin majas nagu infopunkt.

Kui palju on koolielu muutunud võrreldes Teie kooliajaga?

Põhimõtteliselt pole ju midagi muutunud: kontrolltööd on, tunnikontrollid on, eksamid on. Võimalused õppimiseks on küll muutnud: meie

olma kabineti ees

ajal ei olnud ühtegi interaktiivset asja, meil olid raamatud ja pliiats ja paber. Praegu kasutatakse eelkoolis iPad'e. Sisulise poole pealt on ained samad, lihtsalt õppekavad on muutnud. (Heliseb telefon. Pärast lühikest kõne intervjuueeritav naeratab ja mainib kelmikalt, et esimesse klassi registreerumine on alanud.)

On teil oma kooliajast ka mõni huvitav mälestus?

Kas just huvitav, aga seoses saabunud külmapühadega võin tuua võrdluse. Nimelt olin ma internaatkoolis alates esimesest klassist ning käisin iga esmaspäeva hommikul kolm kilomeetrit bussi peale, ei olnud vahet, mis temperatuur oli. Koolimaja oli meil aga puuküttega: seal olid sellised ilusad mustad raudahjud. Nii hea oli vahetunni ajal neid kallistades end soojendada!

Sekretäritöö on arvutikeskne, millisel määral vaba aeg?

Töönädala sees ma arvutit kodus lahti ei võta, ta on seal laua peal, ilus ja punane, aga ei tõmba küll. Ainult siis kui tõesti vaja on. Pühapäeva õhtul võib juba natuke vaadata.

Kas loete palju, milliseid raamatuid eelistate?

Raamatud on mu suured sõbrad. Vahepeal lugesin 19. sajandi naisautoreid: Austen, Gaskell, Alcott ja teised. Lihtsalt huvi pärast: kui need hakkasid eesti keeles müügile tulema, siis ma otsin ja lugesin kõik läbi. Kena rida on mul neid raamatutariiulil. Aga nüüd on juba järgmised. Praegu olen kriminullide austaja: Agatha Christie loomulikult ja ka näiteks Robert van Gulik'u kohtunik Di lood on kõik läbi loetud. Lugemisarmastus sai alguse tehnikumi ajal, põhjuseks olid 5-tunnised bussisõidud Põhja-Eestist Lõuna-Eestisse.

Kas armastate ka kinno või teatris käia, olete tihe kunstinäituste külastaja?

Kui siis teatris. Kinonäimist ma eriti ei armasta, mind häirib see lärm - ma ei suuda süveneda. Näiteks kodus on probleemiks, et ma kulan telekat liiga vaikselt. Küsitakse kuidas ma saan vaadata, kui ma midagi ei kuule, aga ma vaatan pilti, lärm segab! Näitustele olen kahjuks väga vähe sattunud, aga need on alati väga huvitavad. Eriti meeldib mulle klassikaline kunst, näiteks Kadri-oru Kunstmuuseum.

Mainisite, et lärm ei meeldi. Kuidas on aga muusikaga?

Mulle meeldib kui muusika on taustaks, haudvaikust ma ei talu. Stiilid on seinast seina, vastavalt tujule, alates klassikast kuni rokini. Klubimuusika ei meeldi väga, kuigi sobib aeg-ajalt hästi hommikul autosõiduks - see äratab üles! (Naerab.)

Te olete aednik, mis on oma aia pidamise juures kõige paeluvam?

Sa istutad midagi, siis see kasvab ja läheb õitsema. Näiteks istutad mõne roosi: alguses hädine taim, aga kui hakkavad õied tulema ja taim õitseb esimest ja siis teist korda... Mulle meeldib kõike õitsemas ja kasvamas näha! Mõni muidugi vaatab, mis see ikka on, malts kõik, aga kui ma maale lähen, siis ma ikka käin mööda aeda ringi, vaatan kus mis õitsema on hakanud. Mul on selline omaette rituaal: kõigepealt käin aia läbi ja siis võib muude asjadega edasi minna. Mulle meeldib looduses olla.

Kas Te loodushuvilise na ka matkamas käite?

Viimasel ajal olen vähem käinud, aga on käidud nii rattaga kui seljakotiga. Eesti on risti-põiki läbi käidud, pole mingit probleemi, võtad suuna kätte ja lähed mööda puu-

tumatut loodust. Koolis töötades olen ka õpilastega kaasas käinud.

On Teil veel mõni hobi?

Viimasel ajal on hobideks vähe aega jäänud, aga ma olen olnud suur käsitöömeister. See on mul pärit juba emast, tema tegi väga palju käsitööd. Enne sai ikka hulgi tehtud, aga pärast ülikooli õppima minemist on see täiesti kõrvale jäänud.

On teil asju, milleta elata ei saa? Mis oleksid näiteks need 3 asja, mille võtaksite kaasa üksikule saarele?

Ma kipun kohe väga praktiliselt mõtlema, mis on need 3 asja, mida mul on vaja, et ära elada? Taskunuga, tikutoos ja veel midagi. (Naerab.) Kott vilja!

Millised 3 asja päästaksite kodust tulekahju korral?

Pole midagi teha, esimene oleks ikka dokumendid, kuna ma ise tegelen tööalaselt nendega ja näen, kui raske on uuesti taotlema hakata. Siis võtaks mingid väärtuslikud pildid ja võib-olla tõesti ka arvuti, sest ka seal on vajalikke dokumente.

**LOTTA HIIE, 10.A
LIISA-MARIA PUUR, 10.A**

Püüdsime kinni veel viimaseid nädalaid koolis siiberdavad 127. lennu õpilased ja küsisime, mida nad Realkoolist kõige rohkem või vähem taga igatsema jäävad.

Mida jäävad igatsema:

Imelised inimesed:

- Tairi võrratuid kunstiajaloo tunde
- Õpetaja Vellerindi kaasahaaravaid füüsikatunde, kus igavleda polnud võimalik ka parema tahtmise korral
- Piret Karu emalikke käpahoop
- Polma innustavaid ning sisutihedaid kõnesid !?!
- Helen Kaasiku filosoofilisi traktate
- Muusa muheda hääle kõla
- Martin Saare leekivaid kiharaid
- Kersti Veskimetsa, kes naerab ka meie kõige lollimate naljade üle
- Ka teisi mõistvaid õpetajaid, kes on pigem sõbrad ja aitajad kui klassi ees seisvad füürierid
- Klassikaaslast, kelle ülikuumad kehad panevad endalgi rakud denatureeruma ning kelle lõustade nägemisest hakkame kindlasti puudust tundma
- Mõistusega inimesi, kelle huumorisoon muudab ka kõige humanitaarsema päeva värskemaks
- Klassivendade higinaisu
- Kogu lennu vahvaid kamraade!

Muhedad olukorrad:

- Jõuetustunnet tohutute reaalinete kuhja ees - vahel on tore tunda, et oled loll, see motiveerib pingutama
- Treppidest ALATI ühtepidi üles-alla rühkimist
- Paljaid ettevõtmisi Kuldariga
- GRINDI-järgseid reedeid
- „Küllastunud kogus sarkasmi igas tunnis“

Ajaveetmine:

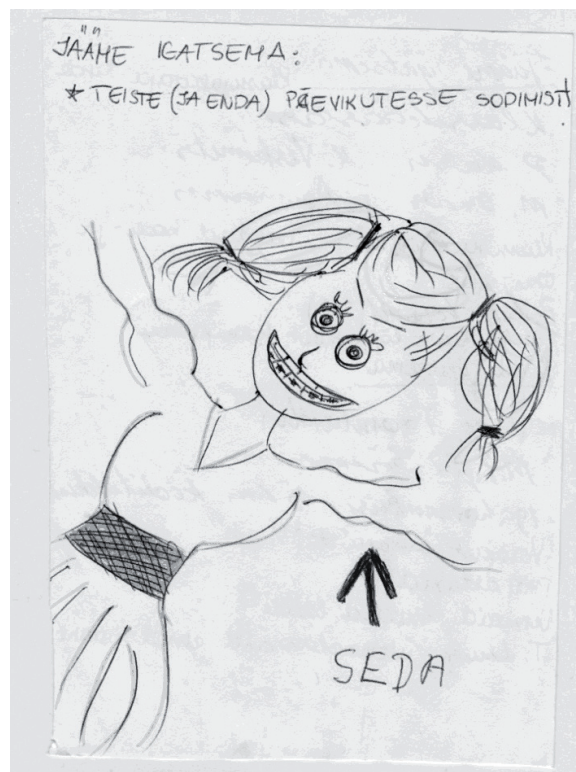
- Garderoobis veedetud tühja passimist
- Muusika tunde, kus sure või põnevusest maha
- Maailmaasjade üle arutamist
- Liftisõitudest tulevat adrenaliinitulva
- Rebastenädala jumalikku üleolekutunnet
- 100 päeva ballil taidlemist
- Tsiviliseeritud sööklajärjekorras veedetud imelisi hetki
- Staadioniaktustel lõdisemist

Olmeelu:

- Puhveti juustuvõileibu
- Šokolaadi- ja aleksandri-kooke
- KOLM supipäeva nädalas! Raisk!
- Toredat sööklatädi Svetat!
- Käibefraasi: „Nüüd võiks sööma minna!“
- Neljapäevast kala
- Olegi paberihunti
- Reaali mütsi
- Šnelli ringidel lõõtsutamist
- Koolimaja võrratut arhitektuuri
- Matemaatikat! Loomulikult.

Ei jää igatsema!

- MOODLE'T!
- Tooreid ja läbivettinud kartuleid
- UURIMISTÖÖD ja kõike sellega seonduvat
- E-Kool = hirmufaktor
- 9. tund => IQ = toatemperatuur
- Riietuskontrolli
- Suusapäeva

Kokkuvõttes: Tallinna Realkool on ikkagi maailma parim kool.

Varesevihtlemine

Ilmselt pole see aasta uurimistööde koostamisel olnud eelnevatest kuigi erinev: on olnud õpilasi, kes asja varakult joonele saavad, teised, kes asja pisut hiliseks jätavad, kuid sellegipoolest hakkama saavad ning siis on õpilased, kel kohe üldse välja ei tule. Koostajal kujuneb enamasti mingisugune pilt sellest, kes kaaslastest töö koostamisega joone peal on ning kes pole ning kes kahe piirimal virvendab. Oluliselt vähem kuuleb neist individuaalsetest kirjutamiskogemustest - kellel kui palju kohvi kulus, kellel missugused maniakaalsed mõtted peast läbi käisid - kuid, mis kõige olulisem - kes millised järeldused tegi, mitte uurimistöö, vaid enese või elu kohta üldiselt.

Minul endal seostuvad protsessiga näiteks järgnevad märksõnad: iiveldus, pitsitus rinnus ja muu füüsiline valu, raev, lootusetus, groteskne eufooria, kadedus ning tohutu väsimus. Kui enne tähtaega hakkasid ilmuma üksikud teated lõpetatud töödest stiilis "Jee-jee, uurimistöö valmis!" oli domineerivaks mõtteks kuulutaja kägistamine või mingil muul moel vägivallatsemine. Siis tõmbusin heaga suhtlusvõrgustikest eemale, ühtlasi vältisin selleteemalisi vestlusi. Mõistsin oma raevu sisutust (mis ma ikka tühja vihastan), püüdsin vähendada vihaseks tegevast ja tegutsesin omaette edasi.

Kõige tänuväärsem töö koostamise juures oli minu jaoks kahtlemata see rahuldustunne, mis tekib siis, kui mõne teemaga süvitsi tegelda. Ajanappuse tõttu on tavalisi koolitöid tehes oluliselt raskem teksti ja teema sisse minna. Mõeldes viimasele gümnaasiumiaastale, näib perioodipe sellest perspektiivist niisamuti tänuväärne, ehk annab see võimaluse inimestel asjadega rohkem süvitsi minna ja tunda samalaadset tänutunnet. Üleüldse võiks olla kuidagi nii, et formaalsuste asemel oleks tõsiseltvõetavat ning auditavat süvitsi-sisulist tööd ning ma ei ole sugugi kindel, kas uurimistöö praegusel kujul sedalaadi eesmärki täidab. Minu PDF lugeja (mitte Adobe Reader, see on saatanast ja jube aeglane) sisaldas mingitel momentidel kuni 20 erinevat lipiide või massispektromeetriat käsitlevat kirjutist. Mõelda tõlkimisel erinevatele lausestusvariantidele, sellele kuhu nad paigutada - tänuväärne meeltemööda tegevus, mis aitas süvitsiminemise tunde kujunemisele kõvasti kaasa.

Intensiivse kirjutamise perioodil ei lasknud ärevusega segunenud kohusetunne mul magada päevas rohkem kui 3 tundi. Arvasin, et see võib kuidagi paremini aidata tööd koostada kui see, et välja magan. See tundus isegi toimivat. Kuidagimoodi sai paar päeva vähese une, rohke adrenaliini ja kohvi ning fokuseeritud tegevusega hakkama - asi sujus silmnähtavalt: tekkisid lõigud, kujunesid peatükid, lisandusid joonised. Jõud rauges vahetult enne tähtaega ning siis oli vajalik võtta mõned u-puudumised, et välja magada - sel ajal ei tegelenud ma enam uurimistöö kirjutamisega, vaid kooliminekuvormi tagasi saamisega. See ei olnud enam mingit laadi malbe väsimus. Ma ei mäleta, et ma kunagi enne sedalaadi väsimust oleksin tundnud. Ei suutnud ma kolm päeva jutti hommikul üles saada ning kõik puudunud päevad möödusid rampväsimuse udus. Vaheaja lõpul läksin ka korra jalutama. Siis andsid tunda igasugu ihuhäädad. Silmad olid vesised, valulikud, tundlikud, alaselg oli valus, põlved ära istunud, kael kange. Ma ei tea, mida tegid teised õpilased intensiivsest kirjutamisest pausi tehes. Mina kirjutasin väikeseid lõigukesi, joonistasin tušiga pilte, kui mul paha oli. Ühtaegu hüppasin ringi ning rääkisin kodustele segast juttu lipiididest ning vaatasin õudusega, kuidas vähenes kohvipuru hulk purgis.

Niisiis mida mina kogemusest kaasa võtsin? Taolise töö käigus avanes võimalus enda kohta midagi teada saada. Mulle meeldib oma viiside ja võimete kohta uusi asju teada saada ning niisamuti kujundada mingit laadi arusaam tegemiste ja ülesannete perspektiivikusest. Mõlemat eesmärki võib vast täidetuks lugeda.

Mitmekülgne abiturient Heik

Heikki Saul on lõpetamas Tallinna Reaalkooli 12. a klassi. Tal on mitmekülgsed hobid koolis ja ka väljaspool seda, näiteks võtab ta osa riigikaitsest ja tegeleb põhjalikult ajalooga. Kuid õige reaalikana ei piirdu tema huvid ja tulevik sugugi ainult nende kahe valdkonnaga.

Heikki, kui kaua sa oled Reaalkoolis õppinud?

Olen Reaalkoolis õppinud seitsmendast klassist alates ehk siis õppeaastast 2006/07.

Millised on sinu kõige säravamad mälestused seoses oma õpetajatega?

Meil oli põhikoolis keemiaõpetaja Anu Ermann, kes oli ilmselt selgeltnägija. Mitmel korral lasi ta tüdrukutel teste teha, kas ta suudab asju ära mõistatada. Näiteks arvas õpetaja, mis värvi pastakaga oli kirjutatud paberile õpiku all peidus olevale paberile. Lisaks sellele rääkis ta tihti ägedaid jutte tulnukatest ja teistest paranormaalsetest nähtustest.

Kas kevadele ja eksamitele mõeldestunned rahutust, või ootad neid külma närviga?

Rahutust on enne igat eksamit. Ärevus lõpueksamite pärast on seotud teadmatusega selle kohta, mis meid kevadel uuel eesti keele eksamil ees ootab. Samuti on väike ärevus sees matemaatika eksami pärast, kuid rahutus on rohkem tagasihoidlik, ega sega igapäevaste toimetuste tegemist.

Kuna sa oled valinud Tallinna Reaalkooli, siis mida toob tulevik? Kas sinust saab nn. hull professor keemialaboris või hoopis vaikne füüsika-geenius?

Kõige mõistlikum on läbida ajateenistus Vahipataljonis ja seejärel ka ülikool. Mulle ei meeldi asju liiga pikalt ette planeerida, seega ei oska veel öelda, millisesse ülikooli ma astuda kavatsen. Erialaks, mida ma ülikoolis õppida tahan, on arvutitehnika. Seega tuleb valida õppeasutus, kus selline õppeaine olema on.

Mida põnevad armastad teha vabal ajal ning kas sul on huvitavaid hobisid, millest teistele rääkida?

Kuna poisid jäävad poisteks elu lõpuni, nautin ma arvutimängude mängimist. Vastandina stereotüüpsele päev läbi toas istuval arvutinhikule meeldib mulle viibida ka vabas õhus. Kuulun Kaitseliitu ning hetkel olen Harju maleva Rävala malevkonna Kusaluse sisekaitsekompaniis kuulipildur. Kuna mulle meeldib ajalugu ning olen käinud mitmeid kordi olümpiaadidel, tegelen hobikorras ka ajaloolise taaskehastamisega.

Miks just kuulipildur?

Malevkonnas toimus inimeste ümber korraldamine. Rühmaülem võttis minuga ühendust ning küsis, mis eriala peale ma minna/jääda tahaksin. Ta pakkus välja neli eriala: täpsuslaskur, granaadiheitur, kuulipilduri ja automaatur. Kuna olen üsna suurt kasvu ja jõuline, otsustasin valida täpsuspüssi, granaadiheitja ja kuulipilduri vahel. Viimase eriala kasuks jäi valik lõpuks seetõttu, et prillikandjana pole

mul mugav täpsuspüssi kasutada ning kuulipilduritest oli tollal suurem puudus kui granaadiheituritest. Ning muidugi on suured püssid ägedamad kui väiksed.

Mida kujutab endast ajalooline taaskehastamine?

Riietatakse end vastavalt ajastule, milleks on enamasti viikingiaeg Eestis ning käime koos üritustel. Tähtsal kohal on endisaegsete võitlustehnikate harrastamine, tagaplaanile ei jää ka viikingiaegse elu ja olustiku imiteerimine. Paar korda aastas toimuvad suuremad üritused, milleks on erinevatel linnade vanalinnapäevade rüütliturniirid või taaskehastamislaagrid Viikingikülas, Kassinurmel või välismaal.

Kas armastad teha tugitoolisporti või oled rohkem reaalse liikumise pooldaja?

Nagu minu hobidest ka näha on, olen ma rohkem liikuva elustiili pooldaja. Ometi on vahel mõnus nautida ka tugitoolisporti. Minu jaoks peaksid need kaks olema tasakaalus, ega tohiks kindlasti teineteist täielikult välistada.

ki Saul

Kas sul on mõni lemmikspordiala?

Mulle kõigesüdamelähedasem spordiala on jalgrattasõit, mida ka võimaluse korral harrastan. Televisiorist meeldib vaadata sumomaadlust ja võitluskunste, mida ise ka kunagi harrastasin. Praegu ei ole kahjuks enam aega sellega tegeleda.

Lõpetuseks tahaksin küsida, milliseid soovitusi oskaksid sa anda tulevastele lõpetajatele, kuidas oma elu gümnaasiumis kergemaks teha?

Õpetajatele see küll ilmselt eriti ei meeldi, aga soovitan ikkagi õpilastel oma prioriteedid paika panna. Mõelge ainetele, mis kõige meelepärased on, ning pöörake pöhirõhk just neile. Alati ei jõua kõiki asju ära õpida või igaks kontrolltööks valmistuda, tuleb valida see ülesanne, mis tundub olulisim või kõige südamelähedasem. Loomulikult tuleb tähelepanu pöörata ka töödele, mille tegemata jätmisel võivad eesoodata õpetajapoolsed tõsised repressioonid ja sanktsioonid.

MARI-LIIS KÖST, 10.C

Realistid valmistusid Läti vallutamiseks*

Kuupäev: 7. aprill aasta 2012, laupäev

Asukoht: Männiku lasketiir

Kell: 08.30

Missiooni eesmärk: Õppus

Algamas on esimene õppuspäev. Realistid on kogunenud Eesti Kaitseliidu Tallinna Malevale kuuluva Männiku lasketiiru ette. Majast väljuvad kapten Veljo Tooming ja Veebel Kainar Kruus koos paari kaitseväelasega. Üks kaitseliitlane muristab järsku: „Kahte kolonni võtt! Kaheteistkümnendikud vasakule, üheteistkümnendikud paremale! Kolm võitlejat ühes rivis! Marss!“ Segaduses realistid üritavad käsku täita ja ei lähegi poolt tundi, kui kõik on juba rivis ja valmis päeva alustama. Saabuvad ka viimased hilinejad ja veidi kell 9 läbi alustavad kapten Tooming ja veebel Kruus sõnade peale lugemisega ja meie ütleemisega. Järgneb realistide omavaheline ära jaotamine väiksematesse gruppidesse, eks nad taipasid vist, et adrenaliinist täispumbatud realistid võivad veel koos olles lasketiiru üle võtta, tarvis neid lahutada. Esimese päeva ülesanded: Telgi ülespanek, loeng teemal, mida keegi ei mäleta eriti, praktiline osa sellele loengule, rividriil ja orienteerumine. Boonusülesanne: Kapteni auto välja päästmine mudast. Ainult edasijõudnud võitlejatele. Meeldejäävamaid hetki: Edukas telgi ülespanek, kus ainult kolm õpilast said karistada telgivaiadega Star Wars'i mängimise pärast (autor kaasarnvatud). Rividriil, kus kõik ei tee ikka veel vahet paremal ja vasakul käel. Lõunasöök, mis on ilmselgelt Eesti Kaitseväge kõige ligimeelitavam külg, kohe pärast relvi loomulikult.

Kuupäev: 8. Aprill aasta 2012, pühapäev

Algamas on teine õppuspäev. Üllatuseks kadusid meie vanad tuttavad kaitseväelased ära ja ilmusid uued ja nooremad asemele. Koos uute nägudega tekkisid ka relvad.

Relv: Automaat Galil AR 5,56 mm, 500 m laskekaugus.

Noored kaitseväelased ei jäänud kavaluse koha pealt vanematest alla, töid ainult 15 relva välja, ilmselgelt oli neil hirm nahas. Päeva võib kokku võtta sellega, et relvadest laskmine on adrenaliinirohke tegevus, mis annab võimsa tunde kätte, kuid nende puhastamine hiljem on topelt vastupidise efektiga, tunnen kaasa kümnendikele juba praegugi.

**Loo autor ei soovi pilgata Läti kaitsevõimet ega väita, et Reaalkoolil on soov Läti endale vallutada, nimelt tegu on huumoriga. Autor ei soovi, et Läti oma 1 hirmuäratava tankiga meile liiga tegema tuleks.*

KAAREL ERIK HUNT 11.C

Pöialpoisid ehk 3 päeva NMK multimeedialaagris

13. kuni 15. aprillil toimus põhikooli lõpuklasside ja gümnaasiumi õpilastele Tartu Miina Härma gümnaasiumis Noorte Meediaklubi korraldatud multimeedialaager, mille tulemusena löid noored täitsa oma raadio-saate, veebiportaali MiinaMon (<http://www.alotv.ee/miinamon>) ja mitmeid telelugusid. Laagri näol oli tegemist väga hariva ettevõtmisega, mis pakkus ka oma-jagu meelelahutust.

Balti jaam, Tallinn, kell 07.45

Pilves, kuid üsna soe kevadhommik. Reaalkooli poisid Kevin, Robert, Kristjan, Aleksander ja Markus on aegamisi täpselt samas järjekorras Balti jaama saabunud ja valmis rongile minema. Pikk rongisõit pakkus võimalusi väga erinevateks tegevusteks: kellele magamist, kellele pokkerit ja kellele sotsialiseerimist, kuid Tartusse jõudes olid kõik igal juhul väga elujõulised ja rõõmsad. Siinkohal on raske öelda, kas kaasa aitas lühike uni rongis või õnnejoovastus sellest, et saime ühe regulaarse koolipäeva asemel kolmeks päevaks Tartusse tulla.

Peale linnas käiku, Miina Härma gümnaasium, Tartu, kell 14.15

Jalgpalli väljak, vanemat sorti hoone, kõla, suured aknad, aula – see kõik tundus väga kodune, väga sarnane meie endi Realile, mis pärast ei olnud ka kooli sisenemine kõhe. Saime kätte oma õpimapid, mis sisaldasid informatsiooni ja õppematerjale, saime teada oma grupi nimetuse ning esimese ülesande: koguneda aulasse. Tutvusime juhendajate, reeglite, ajaka-

va ning muuga, krabasime endale magalates maa-alad, kuhu madratsid panna ning ei läinudki palju mööda, kui oli aeg oma grupiga esimene kokkusaamine teha.

Naljakas oli istuda tundmatu inimese kõrval, muhe oli vaadata seda kirevat seltskonda, kelle pilgud samamoodi tervet gruppi pörnitsesid. Kõik oli täpselt nii jube sinnamaani, kui kaks üliõpilastest ajakirjanikku ehk meie grupi juhendajad suud lahti tegid ja tegevus pihta hakkas. Lisaks tutvumismängudele ja muule lõbule, saime juba esimesel päeval lühikese ülevaate meediast kui sellisest ning tutvusime tehnika, nagu näiteks kaamerad, mikrofonid ja diktofonid, kasutamisega. Öhtu lõpetas meelilahutav šouprogramm, kus iga grupp esitas oma ettevalmistatud näidendi, kuid sellega ei olnud üldse mitte kõik. Erinevatelt teistest laagritest, ei ole meedialaagris magamine mingi tavaline asi – veel kell pool 5 hommikul ehitasid agaramad filmitehnikamehed koridoris kraanat ja suur hulk laagrilistest uudistas või hängis niisama.

Teine päev algas uniselt – teadagi miks, kuid uneprobleemid lahendas hea külm dušš. Peale kosutavat hommikusööki, oligi aeg pihta hakata loengutega: kellel televisioon, kellel raadio ning kellel veebiajakirjandus – need olid valikud, mille seast tuli registreerimisel valida. Loengutele vahelduseks saime ka lõunasööki ning kirsiks tordil oli Margus Saare külastus, kuid kohe peale seda oli vaja hakata tegelema tööülesandega. Raadio grupp valmistas raadiosaadet, vee-

biajakirjanduse grupp kirjutas lugusid meie multimeedialaagri kodulehele MiinaMon (<http://www.alotv.ee/miinamon>). Nimi sai valitud hääletuse tulemusena.) ning telegrupp tegi ettevalmistusi või juba tegeles teleuudisloo lindistamisega. Samal ajal saime juhendajatelt eelnenud loengule lisaks veel erinevaid kasulikke nippe ja trikke, mida oma loo tegemisel kasutada. Ülejäänud päev kuluski peamiselt tegusale tööle ning paljud said jällegi magama alles varahommikul.

Kolmas ja ka ühtlasi viimane päev – uni tappis, kuid vaja oli veel üle elada Tartu Ülikooli Ajakirjanduse Instituudi külastus, sealsete ruumide ülevaade, valminud raadiosaate kuulamine, valikloeng ning ka kõige suurejoonelisem tele-eetriaeg. Väga vaimustav oli vaadata, kui lühikese ajaga on võimalik nii suur töö ära teha, sest tegelikult olid kõik lood väga hästi välja kukkunud ning ka valminud portaal näeb suurepärase välja. Samuti tuleb tõdeda, et ajakirjanduse õppimiseks on Tartu Ülikoolis suurepäraseks võimalused ja keskkond – äsja valminud ruumide puhul on tegemist professionaalse tehnikaga.

Meedia – multimeedia: kindlasti on tegemist millegagi, millega pea kõik inimesed igapäevaselt kokku puutuvad ning enese paaripäevane harimine selle alaselt ei teeks kindlasti paha.

**AUTOR:
ROBERT PARELO, 10.B
KAASA AITASID:
ALEKSANDER PARELO, 10.B,
KRISTJAN SUURORG, 10.B,
KEVIN UKE, 10.B,
MARKUS MILDER, 10.C**

„Varastatud oranž jalgratas“

Lavastuse sisu kirjeldab Supilinna noortekamba juhtumisi. Lapsed hakkavad otsima varastatud oranži jalgratast ning selle juhtumi uurimine liidab poiste- ja tüdrukutekamba. Politsei keelust hoolimata teevad lapsed tublit tööd, leiavad jalgratta ning saavad jälile jalgrattavaraste kambale.

Näitlejad on kõik oma rollidesse sisse elanud ja suudavad tegelaste iseloomu hästi välja tuua, mis minu arust oli siiski kohati üle pingutatud. Olavi osatäitja Jüri Tiidus muutis tegelaskuju pisut liiga lapsikuks ja mitte kuigi arukaks. Mulle meeldis väga Mari tegelaskuju mängiv Harriet Toompere, sest ta suutis väga selgelt ja täpselt välja tuua oma tegelase rõõmsameelse ja aktiivse olemuse.

Lavakujundus oli tähelepanuväärselt väga mitmekülgne, näidates vaatajale erinevaid paiku Supilinnast. Valgusega oli väga hästi mängitud välja varahommik ja keskpäev. Muusika aitas luua saalis etenduse sisule vastavat meeleolu.

Kokkuvõttes mõjus etendus väga köitvalt ja tekitas tunde, nagu oleksin sündmustekeerises ise sees. Etendus pakkus huvi väga erinevatele vanuseklassidele ja etenduse sisu jõudis hästi publikuni.

Soovitan kõikidele, kellel huvi põneva teatrielamuse järele!

LINDA LIIS ARPO, 6.A

Teatris lahutame meelt ja mõtleme elunähtuste üle

„Varastatud oranž jalgratas“ meeldis mulle väga. Näitlejad olid head ning lavakujundus ja liikumine leidlikud. Pöördlava liikumine muutis hästi arusaadavaks, kus tegevus toimub, valgus näitas, kas tegevus toimub hommikul või öhtul. Näitlejad mängisid hästi, kuigi kohati oli nende mäng liiga lapsikuks tehtud. Mulle meeldis, et üks näitleja täitis koguni kolme rolli, aga ma ei saanudki mängu käigus sellest aru, sest ta vahetas kostüüme, kasutas häält eri moodsid ja elas rolli sisse.

Minu arust saabus lõpplahendus liiga ruttu: varastatud ratas leiti kiiresti üles. Maril, keda mängis Harriet Toompere, ja tema sõpradel polnud piisavalt takistusi selle leidmisel, aga see just teebki etenduse huvitavaks, kui tegelased raskustest hoolimata edasi pingutavad. Õpisin loost, et koostööd tehes on eesmärgi saavutamine kergem ning pahad saavad oma teenitud karistuse.

Oli tore teatrietendus.

SEBASTIAN RAUDSEPP, 6.A

Ahvenamaa

Yo!BaNa projekti raames käisime Ahvenamaal filmilaagris. Projektis osalevad õpilased ja õpetajad Soomest, Rootsist, Ahvenamaalt ja Eestist.

Esimene laagripäev oli sisseseadmiseks ja tutvumiseks. Laagripaika jõudsimme hommikul kella viie paiku, seal saime veel paar tunnikest puhata. Päeva peale saabusid ka teised rühmad. Õhtupoole käisime väiksel ekskursioonil, kus tutvustati meile kaunist Mariehamni ja Ahvenamaa müstilisi vaatamisväärsusi.

Teisel laagripäeval tegime filme. Meid jaotati rahvusvahelisteks gruppideks. Ülesandeks oli luua *mockumentary* - see on dokumentaal, kus kõik on vale. Kõige raskem oli idee leidmine, kuna piire polnud ette antud. Kui idee leitud, tuli teha *storyplot* - seal on kirjas või joonistatud plaanid, kuidas paiknevad kaamerad ja toimub tegevus. Seejärel asusime filmima. Kui filmitud, tuli hakata materjali kokku lõikama. Samuti tuli lisada muusika, eriefektid jne.

Viimasel laagripäeval saime enda tehtud filme vaadata Marienhamnis Bio Savoy kinos. Loomesaavutused vaadati ükshaaval läbi ning filmi lõpus käis iga rühm laval enda tehtud filmi kommenteerimas. Oli väga erinevad filme, kuid oli ka väga sarnaseid. Enda teos vaadatud, nägime Yo!BaNa projekti ajal lindistatud dokumentaali. Hiljem läksime kohaliku veekeskusesse Mariebadi, kus saime nautida veemõnuseid ja julgema käisid isegi meres, kus vesi oli vaid neli kraadi.

Hilja öhtul lahkusime laagripaigast, et tulla tagasi Eestisse. Südaööks jõudsimme Check-ini ning peale seda hakkas väsitav laevasõit, kus ajakasutuseks leiti mitmeid erinevaid lahendusi. Varahommikul juhtus väike intsident palja vanahärraga, kes oli laevas oma riided kaotanud. Kuna Vösareporterit läheduses ei leidunud, siis pidime abi paluma mõjuvõimsa Falki käest. Laager oli huvitav ja lõbus. Sealt sai teadmisi filmikunsti kohta ning uusi huvitavaid tutvusi.

RAGNE LIIGIA HIIR, 8.B

RAN- RE REIMANN, 8.B

Rangelt mitteametlik ülevaade „Julius Caesarist“ ehk Händeli ooper läbi minu silmade

Sai siis 5. aprilli öhtul kuskil poole lennuga muusikaõpetaja Eve Karpi eestvedamisel käidud vaatamas George Friedrich Händeli ooperit „Julius Caesar“.

Esimene üllatus tuli kohe teatrimaja garderoobi sisse astudes, kus levis kuulujutt, et koos kahe vaheajaga kestab etendus neli tundi. Õnneks päris nii kaua etendus ei kestnud ja nagu kilud karbis tuli istuda kõigest 3 ja pool tundi. Mingi hetk (umbes keset 2. vaatust) tuli otsus kirjutada väike ülevaade tol hetkel veel käimas olevast ooperist. Otsustasin, et päris süžee kokkuvõtet tegema ei hakka, vaid mainin ära mõned asjad, mis mulle meelde jäid. Nii et ei hakka mõne inimese jaoks etendust täielikult ära „spoilima“, kellel seda iseseisvalt plaanis vaatama on minna. Kuigi seda ei saa ma garanteerida, et see plaan peale antud artikli lugemist säilib.

Esimeseks otsustasin rääkida natuke muusikast. Noh, ega tegelikult siin palju öelda polegi, kui et see oli väga hea. Ma leian, et iga inimene peaks suutma sellist muusikat nautida, nagu Händel selle teose jaoks komponerinud oli. Samas selles, et muusika hea oli, pole mitte midagi üllatavat, sest ooper, mida on juba etendatud ligemale 300 aastat, peab lihtsalt hea muusikaga olema.

Ilmselgelt näitlejaid üleüldiselt iseloomustada on liiga mõttetu, nii et räägime mõnest peategelasest täpsemalt. Kleopatra osatäitja jättis mulle kõige parema mulje. Kena neiu, hea näitlemisega, veel parema häälega, aga ühes tantsunumbris jättis kahtlase mulje. Caesar ise – oli naine! Ei, nagu tegelikult ka, ta oli naine. Kuna Händel kirjutas Caesari osa kastraadi jaoks ja tänapäeval pole enam ilusama hääle pärast kombeks osa oma meheast ohverdada, siis oligi Caesari osatäitjaks naine. Kuigi kui Julius esimest korda saali sisenes, nägi ta päris mehe moodi välja. Selle eest boonuspunktid.

Veel mainiksin ära Pompeiuse poja, kes jättis kuidagi hädise ossi mulje, üritades Ptolemaiiosele oma isa tapmise eest kätte maksta, mis tal lõpuks ka õnnestus. Kui ta pidigi rahvale sellise mulje jätma ja talle oli see ette kirjutatud, siis ma annaksin sellele näitlejale küll selle etenduse parima näitleja tiitli. Pompeiust nägime ka, vähemalt etenduse alguses tema pead kandikul.

Ptolemaiiosest nii palju, et ta oli võimuahne egoist nagu paljud valitsejad ikka. Ning ta kostüüm oli nii sädelev ja helkiv, et kui ta paruka ka endale veel pähe otsiks kuskilt, paneks ta kindlasti mõne *drag queeni* konkursi kinni.

Mis siis halvasti oli? Põhimõtteliselt võiks öelda, et terve esimene vaatus. Esimene vaatus oli mingite karvaste efektidega ära rikutud. Toon siin mõned näited. Näiteks lendas kohe alguses helikopter laval ringi Rooma senati logoga. Ning siis tegi mingi inglise turist Egiptuses oma 20. sajandi algusest pärineva fotoaparaadiga Caesarist pilte. Teda oli ikka päris kaua seal pildistamas näha. Üks hetk vallutati lava isikute poolt, kes tundusid nagu „Tomb Raideri“ Lara Crofti kolleegid või kloonid olevat. Igatahes nad vehkisid seal natuke püstolitega ringi. Lavastusega oli ikka küll mööda pandud. Ei kõla nagu eriti Antiik-Rooma ajastu moodi, või mis?

Esimesel vaheajal tuli Eve Karp lausa vabandust paluma selle eest, et meid sellele etendusele vedas ja innustas meid ikka lõpuni ära vaatama. Kas siis teades, et isegi meie muusikaõpetajale ei olnud esimene vaatus meeldinud või läks asi tõesti paremaks, ei tundunud enam teine ja kolmas vaatus nii piinarikastena. Ja paljude jaoks saabuski etenduse tipphetk teise vaatuse keskel, kus siis naine ja naine ehk Kleopatra ja Caesar amelesid.

Lõpuks jõudiski kolmas vaatus lõpule ning pärast 3,5 tundi oli kann kangeks tõmbunud ning vähesest jalaruumist põlv krampis. Tuli aplausi koht ehk sai oma 5 minutit käsi kokku peksta. Kedagi püsti aplodeerimas ei näinud ja kõige suurema aplausi sai minu meelest küll dirigent.

Kokkuvõtteks ka veel midagi. Ärge seda etendust vaatama minge! Vähemalt seda lavastust sellest ooperist küll mitte. Muidu, kui millalgi uus lavastus tuleb, siis soovitan kindlalt vaatama minna, sest selline kuulus ooper tuleb küll elu jooksul ära vaadata/kuulata.

Sündmuste ja tähtpäevade kalender alates viimase Reaali Poisi numbri ilmumisest on olnud tihedalt täidetud. 19. - 25. märtsini korraldas Tallinna Linnavolikogu tallinlaste seas tasuta ühistranspordi teemalise küsitluse. Olgugi, et meie väiksemad koolikaaslased oma arvamust hääle näol avaldada ei saanud, selgus noori Reaalikaid küsitledes, et nii mõnelgi on teema kohta üht-teist tarka öelda. Samuti panime proovile väikeste juhiomadused ja probleemide lahendamise oskused, küsides neilt rahaliste ressursside leidmise ja MUPO edasise tegevuse kohta. Aprillikuule kohaselt tööme sisse ka 1. aprilli ning lihavõtetega seonduva ning (last but not least!) loomulikult ei saanud Realkooli traditsioone austades numbrist välja jääda ka 12. aprillil toimunud teaduspäeva temaatika: uurisime, kust siis ikkagi tuleb elekter? Järgnevalt on esitatud mõned huvitavamad ideed 1. - 4. klassi õpilaste poolt.

Kui suured on lihavõttejänesed?

"Pole kunagi näinud..."

"No mulle umbes puusani."

"Natuke suuremad kui tavalised jänesed."

"Umbes 1 dm pikkused."

"Internetis nägin pilti, kus nad olid 5 m pikkused."

Kes on aprillisiga?

"See, kes teeb väga imelikke asju."

"Täiesti tavaline siga."

"See, kes teeb "ilgelt" palju nalju."

"See, kes lendab."

Kust tuleb elekter?

"Seda peab teadma, see tuleb põlevkivist. Vālgust küll ei saa, kuna see on nii võimas, aga muidu saaks sellest ka."

"Ikka tuumajaamast, kust siis veel?"

"Kui vesi puutub mingi asjaga kokku, siis tulebki elekter."

"Taevast."

Mida arvad tasuta ühistranspordist?

"Mina kindlasti ei taha seda, sest kui on tasuta ühistransport, siis pole uusi busse lootagi..."

"Mulle ei meeldi, sest mu emale ka ei meeldi. See tundub kuidagi ime-lik, kui midagi on tasuta."

"Olen vastu ja tahan, et Eesti saaks rikkamaks. Siis saaks rohkem maju ehitada ning pärast, kui on rohkem maju, võiks ühistransport olla tasuta. Kõik võiks ilusam olla, alles siis võiks olla tasuta ühis-transport."

Kust võtaksid linnapeana raha tasuta ühistranspordiks?

"Ega ausalt ei tea."

"Kodust."

"No raha teenitakse ikka töölt..."

"Ma arvan, et inimesed siiski ostavad bussist pileteid ja annavad need niisama riigile."

"Pangast võtaksin."

"Ma copyksin raha juurde."

"Ma ei võtakski kuskilt raha. Ma poleks sellise asja peale tulnudki!"

"Eks ma küsiksin isalt..."

"No näiteks pangaautomaadist võtaksin."

"Kui ma oleksin linnapea, siis ma teeksin ikkagi nii, et mul oleks kõik mugav - võtaksin kõikidelt inimestelt raha ära!"

Mis saab MUPOst?

"Võib-olla MUPO isegi lõppeb ära ja siis enam ei olegi MUPOt..."

"Ta võiks hakata kontrollima seda, et kõik käituksid busses korralikult."

"Ta jääks töötuks või midagi..."

"Ma nägin seda MUPOt alles eile!"

"Noh, "veel veits töötuid!"

Tunti muret ka ühistranspordi ülerahvastatuse tõttu. Kas meie linnatänavate tulevikustsenaarium?

ALLIKAS: SKAGSTRENDINGUR.BLOG.IS

Isegi Vargamäel teati, et looduses peab tasakaal valitsema. Ehk siis - kui eelmises lehes olid ainult sudokud, siis seekordses ainult õpetajate ütlused.

Piret Karu: „Kui on maavärin, siis esimese asjana poed laua alla? Aga mis sa kaasa võtad?“

Õpilased: „Telefoni, iPadi.“

Karu: „Ei võta telefoni! Õpik ja atlas vaja kaasa võtta. Atlasest vaatad, kus see maavärin toimus.“

Karu: „Selle mullaga on mul selline plaan, et teeks enne vaheaega veel ühe kontrolltöö. Kui mina streigin, siis teie õpite näiteks.“

Karu: „CO₂ on kasvuhoonegaas. See tähendab, et ta tekitab kasvuhooneefekti, mitte et teda läheb kasvuhoones vaja.“

Rain Vellerind: „Esimesed on siis joonestamisülesanded, kus on vaja värisevat kätt ja vanumatut joonlauda.“

Vellerind: „Seisuhõõrdejõud on selline laiskjõud, kes ei viitsi teha rohkem, kui vaja on.“

Vellerind: „No poisid, ärge näppige teineteist niimoodi nüüd!“

Vellerind: „Ma usun, et te kõik olete harrastanud sellist tooliga kõikumise ala. Ja alati on jube naljakas, kui keegi pikali kukub. Kui ise kukud, on natuke paha ka, aga kui sõber kukub, on naljakas.“

Tiia Luuk: „Kas õpetaja Oleg on teile kirillitsa tekkeloost rääkinud? Küsige. Õelge, et Tiia käskis. Mul on see õigus, ma olen tast 2 aastat rohkem siin koolis olnud.“

Piret Järvela: „Standard-eurooplasel on mõtlemisvõime asemel nutitelefon.“

Järvela: „Tüdrukud peaksid vaatama, et ei kanna vestlusel liiga vara dekolteega riietust. See on see ilmatüdrukutelt levinud paha komme, et piimariilul ikka kogu aeg letis oleks.“

Järvela: „Siin on sulle 4 teatripiletit. Paluks mulle raha ka anda, sest muidu minu lapsed söövad kivi-
vikuid.“

Järvela: „Te olete näidanud häid tulemusi kirjanduse õppimises ja ma usaldan teid sajaga.“

Järvela: „Parim õpetaja on surnud õpetaja.“

Toomas Reimann: „Te ju teate, et Reimanni selline märkus, et palun ärge lobisege, on sama räge, nagu mõni õpetaja röögiks juba.“

Andres Talts: „Sõltumata sellest, kus kohas sa istud – see ei avalda mõju töö tulemusele.“

Õpilane: „Kas see on õige vastus?“

Talts: „Ma pole seda ülesannet ise kunagi lahendanud, ma ei tea. Aga Uustalul oli sama vastus, järelikult on õige.“

Talts: „Te ei teinud kodus midagi? Peaks Olegiga konsulteerima ja mingi karistuse teile välja mõtlema.“

Talts: „Kas kellelgi on trigonomeetria vastu allergia? Tavaliselt on alati inimesi, kellel see tekitab vastikust.“

Talts: „Trigonomeetria ei saa tekitada tundeid. Nii tundeline ei saa ükski noormees olla.“

Villu Raja: „Kui te oma teadussaavutusi matemaatikas enne 21. eluaastat ära ei tee, siis ei tee te neid iial. Mina olen hea näide – ei iial.“

Gunnar Polma: „Häid realiste mahub palju ühte koolisööklasse.“

Eve Karp: „Mul oli tunne, et see sound oli isegi parem seal kinos.“

Marika Tendermann: „Sina, oota, ma sõiman veel teda!“

Tairi Tamme-Amjärv: (osutab nägudele maali-
del) „Kui nüüd ACTA jõustub, siis ma pean siia mustad laigud kõik peale tegema.“

Kristi Koit: (Juhan Liivi luule kohta) „Ärme ütleme hullumeelsed, ütleme...sümbolistlik!“

Koit: „Sõda oli ja rahu oli ja lõpuks Tolstoi võttis ja kirjutas selle üheks.“

REAALI POISS Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 8 (103) märts 2012

PEATOIMETUS KÜLJENDUS TOIMETUS

Mari Kraav 127C, Ode Liis Pino 128B, Merit Kraav 128B

Merit Kraav 128B

Kristine Diane Liive 128C, Laura Liisa Lankei 128C, Sander Udam 128C, Egle Tannenberg 128C, Keit Toom 128C, Elina Kukk 130B, Johanna Viik 130B

õp. Piret Järvela

TOIM. NÕUANDJA AITÄH

Anna Helena Saarso 127B, Annabel Kongi 128B, Kaarel Erik Hunt 128C, Lotta Hiie 129A, Liisa-Maria Puur 129A, Aleksander Parelo 129B, Robert Parelo 129B, Kristjan Suurorg 129B, Kevin Uke 129B, Mari-Liis Köst 129C, Markus Milder 129C, Kristjan Täll 129C, Ragne Liigia Hiir 131B, Ranne Reimann 131B, Linda Liis Arpo 133A, Sebastian Raudsepp 133A

KAANEFOTO KUJUNDUS

Christo Neemre
Peeter Kask 128C

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 või 16 lk ja on tasuta

rp.real.edu.ee | rp@real.edu.ee